

Moeder Minke en zus Lucinda van de Ven exposeren met gedichten, beelden en schilderijen in Weefhuis Zaandijk

Tien jaar leven met verlies Nadia

DOOR LEONIE GROEN

KOOG AAN DE ZAAAN – Het went nooit voor moeder Minke en zus Lucinda, de moord op hun Nadia van de Ven, op 1 oktober 2002. De twee kijken terug op tien jaar leven met een verlies, met een expositie van Lucinda's gebundelde gedichten, moeders beelden en de schilderijen van de inmiddels overleden vader, in Het Weefhuis in Zaandijk op 29 en 30 december. Minke is nog steeds verward in een procedure om een schadevergoeding.

Niemand staat erbij stil, maar na een moord moeten de nabestaanden opdraaien voor de kosten van het transport van een stoffelijk overschot en de begrafenis. En dan hebben we het nog niet gehad over de kosten van studievertraging en de inkomstenderving waarmee nabestaanden te maken krijgen omdat ze niet meer in staat zijn geheel, of gedeeltelijk, te werken of te studeren.

Lucinda was 23 jaar oud en 'deed' geneeskunde in Amsterdam toen haar oudere zus Nadia werd vermoord. Minke was arts voor natuurgeneeswijzen. Haar man, William, leed aan traumatisch hersenletsel. Zijn gevoelens kon hij kwijt in schilderen en beeldhouwen.

Na die kwade nacht, toen er twee rechercheurs van politie aan de deur waren gekomen met het slechte nieuws, ging haar familie 'op slot'. „Je sterft zelf ook”, zegt Minke.

Minke en Lucinda vertellen dat Nadia een slimme meid was die vwo deed aan het Michiel College maar na drie jaar overstapte naar het Hervormd Lyceum in Amsterdam omdat ze op de Zaanlandse school werd gepest. „Net als ik”, zegt Lucinda die haar schooltijd afmaakte

Lucinda en Minke van de Ven met de beeldhouwwerken met gaten, het boek en Nadia's portret.

FOTO JOLANDA HOOGENDOORN

op het Zaanlands Lyceum.

Na de moord op haar zus studeerde Lucinda op halve kracht. „Ik wilde niet stoppen, want de studie gaf structuur. Maar ik kon me niet meer concentreren.” Haar gevoelens uitte ze in gedichten. Dat haar dochter uiteindelijk afstudeerde

(drie jaar later) en ook meteen de kans kreeg zich te specialiseren en dus fulltime te werken, vindt Minke een unicum. „Ik ken geen enkele zus of broer die zo ver is gekomen. Helaas zat ze het afgelopen halfjaar in de ziekteket. „Mijn leven staat op de rails. Ik heb een leuke part-

ner, een leuk huis, ik sta aan het begin van een mooie carrière. Het stof is neergedaald. Nu ineens lijkt het of er tijd en ruimte is om mijn verdriet te verwerken.”

Moeder Minke werkte na Nadia's dood een fractie van wat ze daarvoor werkte. Nu gat ze

met pensioen. Haar man werd in die tijd 'helemaal gek'. „Hij wilde niet meer leven.” Een jaar na Nadia's dood stierf hij aan kanker.

Minke en Lucinda waren na zijn dood helemaal op elkaar aangewezen. Minke ging ook beeldhouwen. Ze toont een

beeld met een klein gat. „Een kogelgat.” En een ander beeld met een groot gat, het gat in haar hart.

Maar naast het onmetelijke verdriet om de moord en de 'ontkenning houding' van de dader en diens ouders, kregen de twee nabestaanden te maken

Vermoord na een ruzie

De Utrechtse studente Nadia van de Ven (opgegroeid in Koog aan de Zaan) werd tien jaar geleden in haar woning doodgeschoten door haar huurbaas, Pascal F. De laatste kreeg twintig jaar cel en TBS met dwangverpleging. De rechter oordeelde eerder dat de familie van Nadia een schadevergoeding mag eisen voor de geleden materiële schade. Dat was uniek. Moeder wil nu dat de rechter de moordenaar of diens ouders dwingt te betalen. De ouders van de dader zijn partij in de zaak omdat ze het geld van hun zoon beheren. Op 1 oktober 2002 werd Nadia van de Ven, die informatica studeerde, met zeker vijf kogels om het leven gebracht in Utrecht waar ze een zolderkamer huurde. Aanleiding was een meningsverschil over een wasmachine. Slachtoffer en moordenaar woonden in hetzelfde huis. Hij was de huisbaas, zijn vader was hoofdtegenaar

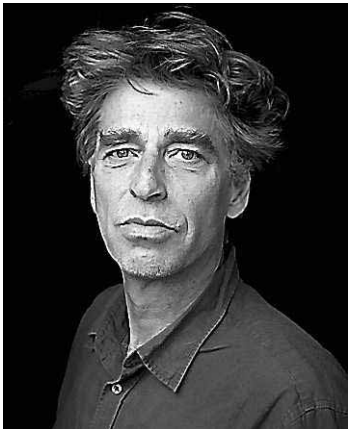
met kosten die ze niet zomaar op de dader konden verhalen. In 2002 waren geen mogelijkheden om in aanmerking te komen voor smartengeld. Het steekt hen dat Pascal F. allerlei dure behandelingen krijgt. „Terwijl hij niet eens behandeld wil worden. Het is schreef. Waarom krijgt een moordenaar veel aangeboden terwijl er voor nabestaanden nu wel meer aandacht is maar niet meer geld?” Uiteindelijk echter wil Minke het geld helemaal niet hebben. Ze hoopt dat ze het Lucinda kan schenken. „Die heeft nog een heel leven voor zich.” Voor het boek: www.parelsvanverdriet.nl. Voor de expositie: www.hetweefhuis.nl

Deep River Quartet. FOTO SANDER HONING

1 In theater Het Park treedt morgen het Deep River Quartet op. De vier mannen brengen Kerstmis in de van hen bekende stijl. In strakke close-harmony brengen ze klassiekers als 'Silent night', 'Driving home for christmas' en 'Mary's boy child'. Verder hoogtepunten uit het nieuwe theaterconcert, zoals 'Lean on me', 'Blowin' in the wind', 'Bridge over troubled water' en 'House of the rising sun'. Zondag, 15 uur

2 In De Vest, Alkmaar, zingt en swingt het gospelkoor Soweto Spiritual Singers. Met nieuwe show 'Joy to the world' staan ze voor het eerst rond Kerstmis in Nederland. Het is een voorstelling met authentieke Zuid-Afrikaanse dans, vrolijkheid en ontroering, prachtige songs en topstemmen. Maandag, 20.15 uur

Maarten van Roozendaal. FOTO BOB BRONSHOFF

3 Maarten van Roozendaal treedt op in theater De Kampanje met 'De gemeene deler'. Vanachter zijn piano deelt Van Roozendaal zijn poëtische, cynische, liefdevolle en viciële liederen schaafteloos met zijn publiek. Op zoek naar de eenvoudige, allesomvattende vraag: wat bindt ons en wat drijft ons uit elkaar? Vanavond, 20.30 uur

4 Het BoNoZeKa Festival vindt vanavond nog plaats in theater Cool in Heerhugowaard. Het is deel twee van het tweedaagse bandjesfestival. Zowel in de theaterzaal als in het café en zelfs het atelier treden de hele avond bandjes op uit de wijde omgeving. Iedere band speelt 25 minuten. Enige voorwaarde was dat de bands voornamelijk eigen werk spelen. Kaarten voor het festival kosten € 5 per avond. Vanavond

5 Operettevereniging P&O geeft vanavond een kerstconcert in theater De Purmaryn in Purmerend. Na twee jaar afwezigheid brengt P&O weer een sfeervolle aangeklede avond onder leiding van dirigent Harrie Buijs. Er zijn nieuwe liederen ingestudeerd. Verschillende leden mogen zich manifesteren als solist. Vanavond, 20.15 uur

'Elk weekend protestactie motorcrossers'

DOOR MARIJOLEIN EIJKMAN
SCHOORL - De groep motorcrossers die zondag een protestcrossreed in de Schoorlse duinen, gaat vanaf nu elk weekend dergelijke acties houden, steeds ergens boven het Noordzeekanaal.

Ze willen de provincie aansporen haast te maken met het aanwijzen van een permanent crosssterrein. In 2005 zegde de provincie toe dat er een crosssterrein zou komen, maar de meer dan duizend motorcrossers in Noord-Holland hebben nog steeds geen eigen plek om hun sport te beoefenen.

Tot 1 januari van dit jaar mocht er vijf jaar lang worden gereden nabij vliegveld De Kooy in Den Helder. Sinds dit tijdelijke terrein is gesloten, voert de groep actie.

„Tot dusver op braakliggende grond en industrieterreinen, maar daar kwam niemand op af”, vertelt een actievoerder.

„Daarom gaan we voortaan naar drukbezochte plekken. We gaan door tot de eerste schop in de grond gaat voor een eigen terrein.”

Waar dit weekend wordt gecross, is nog niet bekend.

Wonderdokter in de Algarve: het werkt!

DOOR DURK GEERTSMA

Als je ten einde raad bent, grijp je alles aan om een oplossing te vinden. Zo ook onze bloggers Kathleen en Nicole uit Portugal. Kathleen had erge rugpijn en kon niet meer lopen. Een behandeling bij 'Dr Barrie', een osteopaat, deed wonderen. Na een behandeling liep ze de behandeldkamer uit. Nicole beschrijft in haar nieuwste bijdrage op de Wereldeditie.nl

De twee nuchtere Hollandse vrouwen hadden het eigenlijk niet zo staan op deze medische behandeling. Zeker niet toen de behandelruimte een pand in de 'bush' was. „Tot in Moncarapacho is de weg verhard, maar dan draaien we toch beslist onze lokale 'bush-bush' in, richting 'Casa Nirvana'.

Emigreren, wie heeft er nooit aan gedacht? Noord-Hollanders die de stap wel namen en zich in het buitenland vestigden doen met grote regelmaat verslag van hun belevenissen op de website www.werleditie.nl.

Dat klinkt zweverig. Hobbelend over een ongemakkelijk zandpad, met Kathleen wanhopig hangend aan het handvat, rijden we verder weg van de bewoonde wereld. Bijeneters scheren over de auto op zoek naar voedsel. Normaal zouden we direct zijn gestopt; nu inte-

resseert het ons niet zo erg. Het is een prachtig stukje van onze omgeving, maar voor een dokterspraktijk... Van zo'n locatie krijg je toch een beetje 'unheimisch' gevoel. „Ten onrechte blijkt uit de blog. Kathleen knapt na de behandeling direct op.

Onze Griekse correspondent Dandalos duikt in het onderzoek waaruit blijkt dat Griekenland het meest corrupte land van de Europese Unie zou zijn. Maar hoe betrouwbaar is het onderzoek?

Corruptie

Dandalos gaat op zoek naar de bron van het bericht en daaruit blijkt dat het om de perceptie gaat. Dus het gevoel van corruptie. Hij zet kritische vraagtekens bij de resultaten van het onderzoek. En komt tot een duidelijke conclusie. Maar de blog mag alleen gelezen worden als de lezer ook het laatste verzoek inwilligt: 'burn after reading!'

Arie Klok uit Argentinië snijdt in zijn nieuwste bijdrage veel onderwerpen aan over zijn

tweede vaderland aan allemaal voorzien van een foto.

Indianen

Een van de deelverhalen gaat over het lot van de Indianen in Argentinië, naar aanleiding van een expositie over Indianen in de Nieuwe Kerk in Amsterdam. Het Yaghan- volk op Vuureiland, Tierra del Fuego, werd helemaal uitgeroeid. Rond 1960 stierf de laatste man van deze stam. In een museum herinnert een schaalmodel van het schip de Eendracht aan de tocht die de ontdekkingsreiziger Jacob Le Maire en William Schouten uit Hoorn in 1616 maakte langs Vuureiland, op zoek naar een handelsroute naar West-Indië. Ze vernoemden de kaap waar ze langs voeren naar de geboortelaats van Schouten.

Michael Kortenhoeve en John Koenen op een niet rijkklare Ducati. FOTO GERTHA WESSELS

'Je moet er aan kunnen sleutelen'

DOOR NICO VOLKERTS

TEXEL - „We willen onze hobby laten zien”, zeggen John Koenen en Michael Kortenhoeve. Zes Texelaars huren de Koninghal in Den Burg af en zetten die morgen vol met oude motoren voor de Classic Race en Bike show. „We hebben meer dan honderd aanmeldingen.”

Opzet is niet alleen motoren van actieve liefhebbers te tonen. „We laten ook schuurvondsten zien. Er staat heel wat moois op Texel, half vergeten in schuur-tjes.”

Een vereniging zijn ze niet. „Gewoon een clubje enthousiastelingen die van klassieke motoren houden”, zegt John Koenen. Hij heeft zelf een Eysink uit 1940. „Dat is een Nederlandse fiets. Op een Eysink heeft Dick Renooij in 1948 de TT van Assen gewonnen.” Maar meestal rijdt hij op zijn BMW uit 1972. „Een huis, tuin en keukenfiets waar je het hele jaar door mee de weg op kan. Hij ziet er eruit om door een ringetje te halen.”

Het rijden op zich is leuk, maar ook het restaureren geeft voldoening. „Als je na veel speuren een ontbrekend onderdeel vindt, dat is geweld.” Want het moet zo authentiek mogelijk. „Tegenwoordig is het

allemaal elektronica. Je moet er zelf aan kunnen sleutelen. Dat is het mooie”, zegt Michael Kortenhoeve die een hele rits motoren heeft staan waar inderdaad het nodige aan te versleutelen is. Waaronder een Ducati. „Strikt genomen nog niet klassiek, maar toch interessant. Er zijn er maar dertienhonderd van gemaakt.”

Er zijn niet alleen Texelse motoren te bewonderen. „Uit de hele Noordkop hebben we aanmeldingen. Veel verschillende motoren.” De getoonde bikes zijn voornamelijk Engels fabrikaat, met wat Italiaanse en Duitse merken. Moto Guzzi, Norton, BMW, Ariel, Benelli, Matchless, om er maar een paar te noemen. „Tegenwoordig is er veel hetzelfde, deze zijn bijna allemaal anders. Geen massaproductie, dat is het mooie ervan.”

Een groepje Texelaars doet regelmatig mee met vaardigheidswedstrijden aan de overkant op klassieke motoren. Die krijgen een ereplaats op het podium.

Zondag 23 december, Burgemeester Koninghal, Den Burg, van elf tot zes uur, entree drie euro. De opbrengst gaat geheel naar het Koninkrijk Wilhelmina Fonds.

Monic Hendrickx speelt de hoofdrol in 'Kenau' 'Solidariteit vrouwen spreekt me aan'

DOOR JOS SCHURING

HAARLEM - Producent San Fu Maltha presenteert onlangs in de Haarlemse Jopenkerk de film 'Kenau' die over een jaar in de bioscopen verwacht wordt. De in Zaandam woonachtige Monic Hendrickx speelt de hoofdrol in dit historische oorlogsspektakel.

Een verrassende keuze. Hendrickx is vooral een actrice die houdt van inhoud. Ze lacht aangehaan verbaasd. „Kenau wordt inderdaad een spektakel, ik heb het script gelezen en het is een mooi verhaal dat me vooral aanspreekt door de solidariteit tussen vrouwen. Zij speelden een belangrijke rol in het Beleg van Haarlem tijdens de Tachtigjarige Oorlog. Kenau is het verhaal van een bewonderenswaardige vrouw die uitgroeit tot een heldin maar ook moeder is van twee dochters.” De strijd die Kenau met haar vrouwenleger voert tegen de Spaanse bezetter wordt gevoerd door haat en verdriet om de executie van haar jongste dochter. Bovendien dreigt Kenau haar oudste dochter ook te verliezen. Ze blijft overeind door vindingrijkheid, humor en raffinement.

Hendrickx: „Bij het woord

Kenau denkt iedereen aan een manwijf. Kenau was natuurlijk ook een stoere vrouw. Zo zette zij de zagerij van haar overleden man voort, dronk bier met de mannen en schuwde ook het vechten niet. Maar de film laat ook zien dat ze heel gevoelig was. En slim.”

Hendrickx krijgt veel aanbiedingen voor films en series maar is altijd kritisch. „Er is niet altijd een script beschikbaar als je wordt gevraagd, dus dan moet je afgaan op de mensen. Ik laat me soms ook wel leiden door de locatie van een film. Kenau zal voornamelijk in Hongarije gedraaid worden. Dat vind ik leuk. De producent kiest daarvoor omdat het financieel aantrekkelijk is. Dat heeft met belastingregels te maken maar ook met de opbouw van decors. Er zijn daar complete sets, een soort filmdorpen waar je als crew zo aan de slag kunt. Wel moeten er nog middel-eeuwse Haarlemse straatjes worden nagebouwd. De draaidagen zijn van begin februari tot eind maart. Het schema zit zo vol dat er geen tijd is om tussentijds in Nederland te zijn, maar gelukkig mogen man en kind wel overkomen, anders zou ik het niet gedaan hebben.”

Hoewel Hendrickx al jaren

een gelouterde actrice is met maar liefst drie Gouden Kalveren in de kast, houdt ze niet van de spotlights, wat nogal idioot lijkt. Ze moet lachen. „Ik houd niet van dat gedoe op een rode loper. Ik heb er een beetje een haat-liefdeverhouding mee. Maar het heeft ook met het soort vragen te maken. Als het over de film gaat, vertel ik altijd graag, maar je krijgt soms vragen over heel andere onderwerpen. Vroeger was ik wel eens bang dat ik dan domme dingen zou zeggen, maar ik heb ook geleerd dat je kunt zeggen dat je iets niet weet.”

Als actrice moet je vaak afwachten waarvoor je gevraagd wordt, maar Hendrickx heeft inmiddels ook de nodige eigen plannen. „Ik wil graag een documentaire maken over prostitutie. Ik heb er al diverse gesprekken over gevoerd, maar dan komt zo'n onderwerp zo dicht bij. Ik wist op een gegeven moment niet meer zo goed wat ik wilde vertellen. Dat plan heeft veel rijpingstijd nodig. Daarnaast ben ik met scenarist Rogier Schippers, met wie ik samenwerk in de voorstelling 'Oxytocine', al een tijd bezig met een script. Dat vordert door de drukte niet zo snel, maar het gaat wel een keer gebeuren.”

Monic Hendrickx: „Kenau is een heldin.” FOTO ANP/KIPPA RONALD UTRECHT